

ท่มชีวิตบูชาพระคุณครู

เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๑๐ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๗ เวลา ๑๘.๐๐ น. หลังจากผู้เขียนร่วมพิธีหล่อรูปเหมือนของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ เป็นทองคำทั้งองค์ เสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้เขียนและคณะอีกจำนวน ๔๓๒ คน ก็ขึ้นรถบัสมุ่งสู่สถานที่ปฏิบัติธรรมสวนพนาวัฒน์ จังหวัดเชียงใหม่

รูปหล่อทองคำพระเดชพระคุณหลวงปู่องค์นี้เป็นองค์ที่ ๒ ขณะที่องค์ที่ ๑ หล่อเมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๓๗ เป็นทองคำทั้งองค์ หน้าตักขนาด ๑.๕ เท่าขององค์จริง กำลังจะนำเข้าไปประดิษฐานในมณฑปพระมงคลเทพมณี ซึ่งเสร็จเรียบร้อยแล้วในเร็วๆ นี้

มีชาวพุทธนอกวัด ที่ไม่เข้าใจวัดพระธรรมกายจำนวนหนึ่ง คอยเลียบเคียงถามเสมอว่าทำไมต้องหล่อรูปหลวงปู่เป็นทองคำน้ำหนักตั้งมากมาย ซึ่งต่อมาเขาก็ได้คำตอบจากช่างหล่อพระว่า “...พระหน้าตักขนาดนี้ถ้าใช้ทองคำเกิน ๑ ตัน จะคงรูปทรงไว้ไม่ได้...” ยังมีคนถามย้ำอีกว่า ทำไมต้อง

หล่อด้วยทองคำ ก็ได้คำตอบจากท่านเดิมว่า “ยังหาเพชรก้อนใหญ่ขนาดเท่าองค์ท่านไม่ได้”

กลับจากการปฏิบัติธรรมที่สวนพนาวัฒน์พร้อมความชุ่มชื่นใจเต็มที่ผู้เขียนก็มาร่วมบุญทอดกฐินจักรพรรดิของวัดพระธรรมกาย ซึ่งงานบุญใหญ่ครั้งนี้มีสาธุชนทั้งในประเทศและจากนอกประเทศมาร่วมงานบุญใหญ่นี้เป็นเรือนแสน ทุกคนเบิกบานในบุญกันยกใหญ่ เพราะนอกจากจะชักชวนเพื่อนฝูงทั้งเก่าและใหม่มาได้มากแล้ว หลายครอบครัวยังสามารถรวมพี่รวมน้อง และวงศ์าคณญาติมาทำบุญร่วมกันทั้งตระกูลได้สำเร็จเป็นอัศจรรย์ ได้ทั้งพลังความสุขและพลังความสามัคคีครบครัน

๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ เสร็จงานบุญกฐินในประเทศแล้ว ผู้เขียนได้รับการชักชวนให้ไปทัวร์ “เส้นทางบุญยาตรา” ที่ประเทศพม่า คิดว่าน่าจะไปตามหาเจดีย์ชเวดากองให้เห็นกับตาสักที ก็เลยตามเขาไปด้วย

ไปถึงสนามบินมิงกะลาด เมืองย่างกุ้งตอนกลางคืน จึงเข้าพักในโรงแรมยูสนา กลางเมืองย่างกุ้ง ห่างจากมหาเจดีย์ชเวดากอง ถ้าเดินเท้าตามทางลัดใช้เวลา ๑๕ นาทีก็ถึง ครั้งแรกที่เห็นเสาประดับในห้องล็อบบี้ของโรงแรมก็แปลกใจว่า “โรงแรมแค่นี้ทำไมต้องทำเสาเสียใหญ่โตเท่าเสาสภาธรรมกายสากลของเราทีเดียว”

หลังจากรับประทานอาหารเช้าเสร็จ ก็นั่งรถไปลงหน้าทางเข้ามหาเจดีย์ชเวดากอง คุณวิไล (พม่าไม่มีนามสกุล รู้กันง่ายๆ ว่า วิไลลูกคนนั้นคนนี้) ไกด์สาวสวยบอกให้ถอดรองเท้า ถูเท้าไว้ในรถ เพราะบริเวณเจดีย์ไม่อนุญาตให้สวมรองเท้าและถูเท้า ห้ามหมดทุกคนไม่มีเว้น ผู้เขียนมาเจอขนาดของต้นเสาที่นี้ ขนาดของราชสีห์หน้าประตู ความรู้สึกที่ว่าเสาโรงแรมใหญ่เกินไป หายเงียบกริบไปเลย

ไม่เจตนาจะเขียนหนังสือนำเที่ยวพม่าแทรกเข้ามาในหนังสือเล่มนี้ แต่ร่องรอยของพระพุทธศาสนาในประเทศพม่าทำให้ผู้เขียนทั้งประทับใจทั้งไหวหวั่นเกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน

ประทับใจในความเลื่อมใสศรัทธาของชาวพม่า (ผู้เขียนดูไม่ออกว่าเป็นเชื้อชาติมอญ ลีว พม่า ไทใหญ่ หรือชนกลุ่มใด เพราะตัวเล็กเกร็งเหมือนกันหมด) ที่มีต่อพระพุทธศาสนาตั้งแต่สมัยพุทธกาลเป็นเมืองหลวง มาจนถึงสมัยย่างกุ้ง จนกระทั่งสถาบันพระมหากษัตริย์ล่มสลายไป แม้บัดนี้ผู้สร้างล้มหายตายจากไปหมดแล้ว เจดีย์เรือนหมื่น บ้างชำรุดทรุดโทรมไป เห็นแต่ร่องรอย ถึงกระนั้นก็ยังเหลือเป็นจำนวนพัน แต่ประชาชนชาวพม่ายังเพียรบูรณะ ซ่อมแซม ทาสีให้ดูใหม่สดสวยตาชาวโลกได้เสมอ พ่อเฒ่า แม่เฒ่า หญิงสาว ชายหนุ่ม เด็กเล็ก ยังเพียรมาสักการบูชาเจดีย์ รำลึกถึงพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้ง ๔ พระองค์ในภัทรกัปนี้ ทั้งในเวลาเช้าก่อนไปทำงาน และเวลาค่ำหลังเลิกงานแล้ว

ประทับใจที่เห็นชาวพม่าจำนวนไม่น้อยตั้งแต่วัยกลางคนขึ้นไป ปลีกเวลานั่งสมาธิตามมุมต่างๆ ของเจดีย์ นั่งสงบนิ่ง บางคนนั่งนับลูกประคำพิมพ์ไป บางคนสวดมนต์เสียงดัง ไม่สนใจนักท่องเที่ยวที่เบียดเข้ามากราบพระพุทธรูปเลย ลูกเด็กเล็กแดงที่มากับพ่อแม่ก็นอนเล่น นั่งเล่นอยู่เฉยๆ รอบตัว ไม่เห็นมีของเล่นอะไรนอกจากนิ้วเล็กๆ ที่เขียนร่องรอยที่ไม่ปรากฏอย่างเปลิดเฟล็น

ประทับใจและตื่นใจต่อองค์พระเจดีย์ชเวดากองที่เห็นอยู่ตรงหน้า พร้อมกับเสียงบรรยายของไกด์วີไลที่ว่า เจดีย์ชเวดากองนี้หุ้มด้วยแผ่นทองคำตั้งแต่ฐานถึงยอด จำนวน ๓๐,๐๐๐ แผ่น น้ำหนักทองคำแผ่นละ ๗ บาท เทียบน้ำหนักได้ประมาณ ๒๖ ตัน ยอดเจดีย์ประดับด้วยเพชรทั้งก้อน น้ำหนัก ๗๖ กะรัต ฉัตรที่ประดับยอดทั้ง ๗ ชั้น ที่จะนำลงมาทำความสะอาดสวดพร้อมแผ่นทองคำหุ้มเจดีย์ทุก ๕ ปี มีแก้ว แหวน กำไล เพชรทองที่สาธุชนถอดถวายเป็นพุทธบูชาต่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จำนวนมากมาย เห็นในรูปถ่ายที่แสดงไว้ที่วิหารคต เครื่องประดับเหล่านี้มีมากมายและล้ำค่าจริงๆ

ที่หวั่นใจไม่ใช่กลัวว่าพระพุทธศาสนาจะล่มสลายไปจากประเทศพม่า

แต่หัวน้ในน้ำใจพุทธศาสนิกชนไทยตามใบทะเบียนบางคนที่กำลังมีความสุข
อยู่ในร่มเงาพระพุทธรศาสนา แต่ทำไมจึงตกใจ และคัดค้านหัวชนฝา ที่วัด
แห่งหนึ่งในประเทศไทย มีรูปหล่อพระเป็นทองคำหนักเพียงประมาณ ๑ ตัน
มีมหากรรมกายเจดีย์ที่ประดิษฐานพระธรรมกายประจำตัว ๑ ล้านองค์ ที่
ล้วนทำด้วยโลหะชนิดพิเศษคงทนรูปร่างอยู่ได้เกินพันปี และยังไม่พอใจที่
จะมีสาธุชน ๑ ล้านมาปฏิบัติธรรมนั่งสมาธิรอบองค์พระเจดีย์ แม้เพียงวัน
สำคัญในพระพุทธ-ศาสนา เป็นครั้งคราว

แต่ที่เวลามีคนมาดูคอนเสิร์ตเป็นแสน สร้างผับ สร้างบาร์ ไหยุโต
มโหฬาร มีเฮฮาปาร์ตี้ทุกเวลาที่ว่างเว้นจากธุรกิจการงาน กลับตื่นตื้นชอใจ
ชวนกันไปให้มากๆ มากกว่าที่คิดจะชวนคนเข้าวัดปฏิบัติธรรม...?? ความ
กตัญญูรู้คุณต่อพระพุทธรศาสนา ทำไมจึงเบาบางเหมือนปุ๋ยเมฆที่สัมผัส
ยอดเขา...

อยากให้มิชชาวพุทธผู้กตัญญูรู้คุณพระพุทธรศาสนา กตัญญูต่อพระ-
สัมมาสัมพุทธเจ้า และกตัญญูต่อครูบาอาจารย์ผู้สอนธรรมะ อย่างคุณยาย
อาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ชนนกยูง มากขึ้นๆ แต่จะอย่างไรหนอ...

ผู้เขียนบันทึกบทเทศนาของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโว เกี่ยว
กับความปลื้มใจสูงสุดครั้งแรกของคุณยายอาจารย์ไว้เมื่อปลายปีพุทธศักราช
๒๕๓๘ มีใจความบางตอนว่า

“.... เมื่อพระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโว ท่านตั้งใจจะสร้างรูป
หล่อพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ (พระมงคลเทพมุนี : สด
จันทโร) ด้วยทองคำหนักประมาณ ๑ ตัน เพื่อเป็นการแสดงความกตัญญู
กตเวทิต่อพระเดชพระคุณหลวงปู่ และจะสร้างมหาวิหารเอาไว้เป็นที่
ประดิษฐานด้วย

คุณยายท่านดีใจมาก ท่านบอกว่า “ดีแล้ว หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านกลัว
ว่าวิชชาธรรมกายที่ท่านเอาชีวิตเป็นเดิมพันไปค้นมาจะไม่มีใครรับถ่ายทอด

เกรงจะสูญหายไปเสีย เสียตายเพราะค้นมาได้ยากเหลือเกิน ยายจึงได้
ทุ่มเทอบรมสั่งสอนพวกท่านมา เพื่อจะแทนพระคุณ เพื่อจะบูชาธรรม
หลวงพ่อดปากน้ำด้วย...”

...นี่เป็นสิ่งที่คุณยายอาจารย์ตั้งใจทำมาอย่างไม่เห็นแก่เหนื่อย
แก่ยาก...

“แม้ที่สร้างวัดพระธรรมกายขึ้นมา ๒๐ กว่าปีนี้ ยายไม่เคยได้พักเลย
ยอมหมดทุกอย่าง จนกระทั่งเป็นโรคขาดอาหารก็ยอมมาแล้ว เจ็บไข้ได้
ป่วยก็เป็นมาแล้ว นั่นเป็นส่วนละเอียด...”

“ในส่วนหยาบ ยายเองก็อยากจะทำอะไรที่เป็นเครื่องบูชาธรรม
ท่านเหมือนกันเพราะฉะนั้นเมื่อท่านจะสร้างรูปหลวงพ่อดปากน้ำด้วยทองคำ
ยายเห็นว่า ดี เอาเลย ยายไม่หนาด้วย ยายจะนั่งเข้าที่ตามผู้ที่เขามีบาปมีทุกข์
มาช่วยกันถวายปัจจัย ถวายทองคำ มาช่วยกันหล่อรูปหลวงพ่อดท่าน”

คุณยายดีใจ พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัมมชโยก็ดีใจ หลวงพ่อเอง
หลวงพี่ทั้งหลายก็ดีใจ ดีใจตรงที่ว่า เราเองก็จะได้ตอบแทนพระคุณของ
คุณยายด้วย แทนพระคุณที่ท่านสร้างวัดให้เราอยู่ ป็นพวกเราขึ้นมาจากดิน
ให้มาเป็นกำลังสำคัญของพระพุทธศาสนา แล้วที่ดียิ่งขึ้นไปอีกก็คือพวก
เราส่วนมาก เกิดมาไม่ทัน ไม่เคยเจอหลวงปู่ดปากน้ำเลย รู้แต่ว่าท่านเป็น
ครูของครูเรา เป็นอาจารย์ของอาจารย์เรา ก็มีความเคารพ มีความกตัญญู
กตเวที เพราะฉะนั้น การสร้างรูปหล่อหลวงปู่ดปากน้ำครั้งนี้ ได้บุญ ๓ ต่อ
เลย คือ เป็นการบูชาคุณพระเดชพระคุณหลวงปู่ดปากน้ำเป็นประการที่ ๑
ประการที่ ๒ เป็นการบูชาคุณคุณยาย และประการที่ ๓ เป็นการบูชาคุณ
พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัมมชโยด้วยที่ท่านอยากจะทำให้คุณยายได้ปลื้มใจ

วันพุธที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี